

РЕШЕНИЕ

№ 3261

гр. София, 26.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2702** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 14, ал. 3, ЗСПЗЗ. Образувано е по касационна жалба с вх. № 8418/10.03.2020 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от адв.Я. В. като пълномощник на В. Б. В. , срещу съдебно решение № 286496 от 27.10.2019 г., постановено от Софийския районен съд, гражданско отделение, 125 състав по гр.д № 68747 по описа за 2018 г. Със съдебния акт е отхвърлена жалбата на В. срещу Решение № 3188А/27.09.2018г на ОСЗ-Източна.

Недоволна касаторът излага твърдение, че обжалваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно като постановено при съществени нарушения на процесуалния закон и нарушения на материалния закон. В съдебно заседание се представлява от адв.В.. Поддържа жалбата и моли съдът да отмени решението на СРС и да уважи подадената жалба.Претендира разноски.

Ответникът чрез адв.Н. взема становище по касационната жалба,като я намира за неоснователна.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети

касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 14, ал. 3, ЗСПЗЗ и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е основателна.

Софийски районен съд в производство по чл.14 ал.3 от ЗСПЗЗ е разгледал първоначалната жалба на касаторката против Решение № 3188А/27.09.2018г на ОСЗ-Източна,с което е отказано възстановяване на ливада от 8,400 дка ,пета категория ,находящ се в [населено място],местността Ливадето,част от имот с идентификатор 14831.6518.36 на осн. Чл.7 ал.4 от ЗДС вр. чл.10б ал.1 от ЗСПЗЗ.

Преди това производство са се водили още 4 други съдебни производства касаещи отказа на органите на общинската служба по земеделие да възстановят правото на собственост върху имота,заявен от касаторката.Всички предходни съдебни производства са завършвали с влезли в сила съдебни актове,които са връщали преписката на ОСЗ-Източна/ или нейните праводатели/ със задължителни мотиви по прилагането на закона.В последното/на СРС/ преди обжалването понастоящем съдебно решение е посочено следното : В конкретния случай е посочено, че ОСЗ следва да изложи фактически причини, поради които счита, че собствеността на наследниците на В. М. върху ливада от 8, 400 дка, пета категория, находяща се в [населено място], местността „Ливадето” не може да бъде възстановена и следва да се приложи разпоредбата на чл. 24, ал. 3 ЗСПЗЗ - да посочи какво мероприятие е реализирано върху имота, за задоволяване на какви нужди и на кое ведомство е предоставен той. Ползва ли се по предназначение. С какъв акт на Министерски съвет са определени размерите на имота, част от който е посочено, че представлява и процесният съгласно чл.24, ал.3 ЗСПЗЗ? Налице ли е реализирано мероприятие на държавата в процесния имот, ако такова е налице, какво точно е то? Посочването единствено на разпоредбата на чл. 24, ал.3 ЗСПЗЗ и чл.7, ал.4 ЗДС в случая не било достатъчно, тъй като не може да се установи по какъв начин и въз основа на какви факти и доказателства административният орган е достигнал до извода за приложение на тези разпоредба.На практика мотивите,принципно задължителни за административния орган не са изпълнени от същия при новото разглеждане на преписката и постановяване на оспореното понастоящем решение.

В производството пред СРС се установило, че с АДС №1085/02.12.2002г. като публична държавна собственост на основание чл.2, ал.2, т.2 З. е актуван терен с площ от 82 000 кв.м., или 82 дка, а съгласно Скица издадена от СГКК-С. от 22.05.2014г. имот с идентификатор 14831.6518.36 е с площ от 418 484 кв.м. или 418,484 дка. Според отразеното в тази скица, останалите 308 000 кв.м. от този имот също са публична държавна собственост, но съгласно Акт №1082-МВР от 17.10.2002г. В административното производство изобщо не е изяснено, какъв е статута на имот с идентификатор 14831.6518.36.

ОСЗ „П.” е следвало да изясни въпроса има ли съставен акт за държавна собственост за процесния имот, на какво основание е издаден, образувана ли е преписка във връзка с акта, установена ли е по категоричен начин собствеността на държавата или

общината върху имота. Отразеното в акта явява ли се пречка за възстановяване на имота.

Въпреки, че в обжалваното решение е посочено, че процесният имот се намира в строителните граници на [населено място], административният орган не е изследвал въпроса заявеният за възстановяване имот застроен ли е или не, ако е застроен, това законно ли е направено, върху имота проведено ли е някакво мероприятие на държавата, ако да, какво е то, и пречка ли е за възстановяване на собствеността. Съгласно чл.11, ал.1 ППЗСПЗЗ Общинската служба по земеделие постановява решение за възстановяване правото на собственост върху имоти в границите на урбанизираните територии въз основа на удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 ППЗСПЗЗ , каквито липсват приложени към представената административна преписка. Административният орган е следвало на основание чл.13, ал.4 ППЗСПЗЗ служебно да изиска издаването на удостоверение и скица от техническата служба на общината, преди да се произнесе по въпроса за реституирането на процесния имот, след като последният се намира в сторителните граници на населено място. Каква е застроената и свободната част от имота може да бъде определено само и единствено по реда на чл.13 и сл. ППЗСПЗЗ от компетентните административни органи.

ОСЗ Източна в изпълнение на указанията на съда е изискала преписките по издаването на АПДС№ 1082-МВР:17.10.2002г и ,от който се установява,че обектът е предоставен за управление на МВР за нуждите на МВР-Жандармерия на основание разпореждане № 373/09.10.1969г на МС и акт за въвод във владение от 12.10.1974г.В акта е вписано,че сградния фонд е завършен 1981-92г.Проверка обаче за начина на отчуждаване на конкретния имот не е извършвана с оглед разминаването на площите по РМС и в действителност актуването като държавна собственост пространство,предоставено за нуждите на МВР.По искане на ОСЗ П. за издаване на удостоверение и скица по чл.13 ал.5,6 или чл.13а ППЗСПЗЗ от Общината- район П. е отказано,тъй като за района ,в който попада имота няма действащ регулационен план,като в писмото е вписано,че същият попада под разпоредбите на чл.24 ал.3 ЗСПЗЗ.От МС и МВР са представени отговори,че в архивите не се намира акт по чл.24 ал.3 от ЗСПЗЗ за имота.Представеното в с.з. Разпореждане на МС № 373/09.10.1969г е оспорено от процесуалния представител на касатора / стр.218 и сл/ ,като е посочено,че лицето,което се сочи да е издател на разпореждането от името на министър-председател на МС на РБ- Д. П. никога не е бил председател на правителството до 1989г./ на този довод в обжалваното съдебно решение не е даден отговор,нито са предприети процесуални действия/.

В производството по гр.д.№ 68747/2018г била назначена и допусната съдебно техническа експертиза с вещо лице Р. П..От заключението на същото ,прието от съда се установява,че имот с идентификатор 14831.6518.36 е съществувал като такъв при одобряването на кадастралната карта през 2011,а понастоящем от него са образувани два имота- с последни цифри 44,45.В тях има построени сгради.Частта от имота/ на наследодателката на касаторката/ ,попадащ по решението на ОСЗ в ПИ 36 е с площ 3769кв.м. и изцяло попада в новия ПИ 44, а частта от имота с площ 116 кв.м. попада върху асфалтиран път ,а част от 419 кв.м. –върху тревна площ,а частта от 3234 кв.м. е заета с тревна растителност,храсти и нискостеблени дървета,като тази част можела да се обособи в самостоятелен имот.Върху тези части на имота няма сгради ,а всички сгради за функциите на МВР-СОБТ са в имот 45.Поради тази причина и вещото лице счита,че ПИ с идентификатор 45 е част от комплексно мероприятие.С допълнителното

си заключение същото вещо лице е посочило,че имот с площ 3769 кв.м. може да осъществува самостоятелно и имотът не е идентичен с имот с идентификатор 44,а е част от имот ,описан в АДС № 1082/2002г с ПИ 45.Вещото лице не можело да отговори дали към 1991г и двата имота 44 и 45 са били застроени,тъй като в кадастралния план за тях има бяло петно,защото е било забранено заснемането им.

С акта си по същество СРС 125-ти състав е приел,че въпреки наличието на незастроени площи,отразени в заключението на вещото лице,в случая били от значение осъществяването на благоустройственото мероприятие като комплекс от строителни дейности по смисъла на чл.106 ЗСПЗЗ,както и че е налице хипотезата на чл.7 ал.4 от ЗДС.Ето защо и отхвърлил жалбите на В. против оспорения административен акт.

Решението на СРС е неправилно поради нарушение на материалния закон и на процесуалните правила.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от СРС фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК.

Доколкото в производствата по чл.14 ал.3 от ЗСПЗЗ е приложим АПК и по специално чл.170 от АПК,в нарушение на задълженията си по закон СРС не е разяснил в чия тежест е доказването на обстоятелствата по делото,а именно дали в процесния имот е реализирано комплексно мероприятие или не и дали същото отговораря на изискванията по закон. Всъщност доказването на подобен вид фактически твърдения не е в тежест на жалбоподателя,а на административния орган,но няма пречка чрез допълнителна задача към вещото лице по техническата експертиза да се установят горните факти,каквото именно е и сторено/ макар и частично/ след като органът е проявил пасивност при установяването на посочените факти.

В тази насока следва да се посочи,че както при последното връщане на преписката на административния орган с решение № 98578/21.04.2017г на СРС по адм. Дело № 35809/2014г/ което е задължително както за административния орган,а поради силата на пресъдено нещо е задължително и за СРС/ е посочено,че релевантната правна норма ,която е относима към конкретния случай е не чл.10 б ал.1 ЗСПЗЗ,а чл.24 ал.3 от ЗСПЗЗ. Последната гласи,че правото на собственост на държавата върху земеделските земи, предоставени на Министерството на отбраната, на Министерството на вътрешните работи и на други ведомства за цели, свързани непосредствено с отбраната и сигурността на страната, се запазва в места и размери, определени от Министерския съвет по предложение на министъра на отбраната, съответно министъра на вътрешните работи или ръководителя на ведомството. При отпадане на необходимостта, свързана с отбраната и сигурността на страната, тези земеделски земи се включват в Държавния поземлен фонд с решение на Министерския съвет.Няма спор ,че отговорът както на МВР,така и на администрацията на МС на Р България е ,че процедура по чл.24 ал.3 от ЗСПЗЗ досежно тези земеделски земи не е провеждана,това е и причината СО-Район П. да отговори отрицателно на искането за издаване на удостоверение и скица по чл.13 от ППЗСПЗЗ,макар това да е необосновано.Очевидно е,че следва на първо място да се изиска от СО- Район П. издаването на заповед по реда на чл.11 ал.4 от ППЗСПЗЗ за определяне на застроената и незастроената част на имота,доколкото и от двете заключения на вещото лице се установява,че част от имота е незастроена.Ако заповед

бъде издадена/ и същата се стабилизира/,то няма пречка да се издаде и удостоверение и скица по чл.13 от ППЗСПЗЗ и по този начин административния орган да приключи и процедурата.След това следва да се извърши проверка за датата на построяване на сградите в процесния имот- дали същите са построени преди 01.03.1991г или след тази дата,доколкото в СТЕ се цитира и възможност част от сградите да са построени и през 1992г,тъй като чл.10 ал.7 от ЗСПЗЗ изисква подобен вид проверка/ същата е възможна и то не в общинската администрация,а в съответната служба на МВР,която е отговаряла за стопанисването на имота и строителството в него,най малкото с оглед поверката дали в имота има подземни или наземни комуникации по смисъла на §1в ал.1 т.3 от ДР на ППЗСПЗЗ/.На следващо място забраната за възстановяване в стари реални граници посочена в чл.10 б ал.1 от ЗСПЗЗ касае общия случай на реализирано мероприятие,докато специалния случай пред който сме изправени понастоящем касае имот,който е предаден за управление за нуждите на МВР и двата броя АПДС удостоверяват това обстоятелство.Следвайки римското правило,че специалния закон дерогира общото правило,то и процедурата,която следва да осъществи ОСЗ,а при проверката на неговия акт и въззивния съд- СРС е по чл.24 ал.3 от ЗСПЗЗ вр. чл.47 ал.5 и 6 от ППЗСПЗЗ.Очевидно е,че подобен вид изследване не е извършено нито от административния орган,нито от съда.В тази насока следва да се отбележи ,че липсата на доказателства за завършването на тази процедура,ведно с липсата на решение на МС за обявяването на тази земя за публична държавна собственост разколебава вписаното в актовете за държавна собственост основание за актуването- чл.2 ал.2 т.2 от ЗДС,а оттам и използването като мотив от ОСЗ и СРС норма на чл.7 ал.4 от ЗДС,която също така въвежда забрана за възстановяване на имоти,които са актувани като публична държавна собственост.Самите актове нямат конститутивно действие,поради което и недоказването на процедурата по тяхното създаване / а неминуемо в съответното ведомство – МВР има преписка по съставянето им,където се съдържат необходимите документи в тази насока/ опровергава наличието на предпоставката на чл.7 ал.4 от ЗДС за забрана за възстановяване на имота.В тази насока следва да се отбележи,че в нарушение на процесуалните правила СРС не е обсъдил възражението на пълномощника на касатора досежно представеното разпореждане № 373 от 09.10.1969 на Комитета за стопанска координация към МС на НРБ- стр.186,187.Очевидно е от съдържанието на приложените две страници на разпореждането,че то е непълно,а отделно от това е подписано за министър председател от името на Д. П.,който очевидно към 1969г не е бил министър председател на България,а тогава премиер е бил Т. Ж.,което е ноторно известен факт.Недаването на отговор за валидността на това разпореждане влияе и на процедурата по възстановяване на земеделските земи,бивша собственост на наследодателката на касаторката,най малкото поради причината,че имотът не е бил внасян в ТКЗС,а е отнет по силата на посоченото РМС,макар фактически в управление на МВР да са отредени повече декари площ от посоченото в РМС.В тази насока и поради забраната за нови фактически установявания,както и поради липсата на удостоверение и скица по чл.13 от ППЗСПЗЗ ще следва след връщането на делото на СРС и попълването на делото с писмените доказателства,посочени по горе, същият да назначи допълнителна СТЕ,което след като даде заключение за незастроената и застроената площ на имота да отговори и на въпроса каква е необходимата площ за обслужване на застроените сгради в имотите с идентификационни номера 14831.6518.44 и 14831.6518.45.Също така да даде отговор на въпроса дали посочения

в скицата на вещото лице имот с проектен номер 14831.6518.46 попада в територията на обслужващата сградите земя, нормативно определена за обслужване на сградите, застроени в имоти с идентификационни номера 14831.6518.44 и 14831.6518.45, както и дали в имота има наличието на съответно реализирани мероприятия или съоръжения - наземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, съоръжения, пътища, ЖП линии, канали, мостове, корекции на реки, язовири, диги, помпени станции, резервоари, пречиствателни станции, открити рудници, хвостохранилища, водоеми, открити паропроводи, нефтопроводи и др по смисъла на §1в ал.1 т.3 ДР на ППЗСПЗЗ. Едва след събирането на тези доказателства, съдът би могъл да даде отговор на основния, поставен в производството въпрос - дали имотът на касаторката подлежи на възстановяване в стари реални граници или по друг, предвиден от закона начин.

Предвид това касационната жалба е основателна при така наведените касационни основания, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и делото да бъде върнато на СРС за ново произнасяне от друг съдебен състав при съобразяване на дадените понастоящем указания.

С оглед изхода на спора и при заявено искане на касаторите за разноси на същите им се дължат такива, които обаче следва да се присъдят от СРС при новото разглеждане на делото по реда на чл.226 ал.3 от АПК.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 14, ал. 3, ЗСПЗЗ, Административен съд – София град, Шестнадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 286496 от 27.10.2019 г., постановено от Софийския районен съд, гражданско отделение, 125 състав по гр.д № 68747 по описа за 2018 г.

ВРЪЩА делото на СРС за ново произнасяне от друг съдебен състав при съобразяване на дадените в настоящето решение указания.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.